

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra DEN CHRISTELIGE BØRNELÆRDOM

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter", i Grundtvig, N. F. S.: *N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter*, Gyldendalske Boghandel, 1904-1909, s. 525.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-grundtvig09val-shoot-idm139760338918656/facsimile.pdf> (tilgået 03. maj 2024)

Anvendt udgave: N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter

Den kristelige Børnelærdom

gjerning, som hele den oplyste Verden nødes til at indrømme, og vil i det mindste endnu heller ikke krympe sig ved, da den endnu hylder den romerske Oplysning, at Hænderne har den stærkeres Ret til at raade over Røsten, og dermed, saa vidt det er Mennesket muligt, over hele Verden.

Hermed staar vi midt i Kristen-Folkets uforligelige Strid med alle Verdens-Folkene i Oplysnings-Sagen, og da især i Oplysnings-Tiden, thi Kristen-Folket bygger ej blot paa den Grundsaetning, at Røsten med Aandens Ret ogsaa har den stærkeres Ret over Hænderne og dermed over hele Verden, men Kristen-Folket erklærer sig selv for en Skabning af Aandens Røst, som gjenfødtes i Jerusalem og udgik der fra paa glødende Tunger til Verdens Ende, saa der skal ikke være nogen Vraa, hvor jo Røsten, trods al Verdens Hænder, skal høres, saa i Kristen-Folket, som en udødelig Kæmpe, fører Menneske-Røsten sin gamle Kamp med den selvraadige og herskesyge Menneske-Haand, i det Haab, at den, sammensmeltet med Guds-Røsten, skal omsider vinde afgjørende Sejer, som skrevet staar: Himmel og Jord skal forgaa, men mine Ord skal ikke forgaa.

Uforgængeligheden, det er nemlig det eneste visse Kjendemerke paa den sande Virkelighed, saa alt, hvad der omsider slides op, var det end først i Millioner Aar, det var dog ikke den ægte Virkelighed, som skrevet staar: selv Himlene ældes, de skal omskiftes som et Klædebon, men dine Aar faar aldrig Ende, saa at dersom Røsten og Troen derpaa engang sledes op, men Haanden og det haandgribelige ikke, saa havde Haanden vundet, ligesom i modsat Fald Røsten vil have vundet, hvor tit den saa end syntes kvalt i Siruben af stærke Næver.

Rejser vi saa i Tankerne til Rom og til Jerusalem, som de nu er, da finder vi vel, at Tiden har taget haardt paa dem begge, saa ingen af dem har Udsigt til den Evighed, de en Gang gjorde sig Haab om; men hele Verden er dog enig om, at Jerusalem, der kun er som en Skygge af sig selv, skjælvende for de Voldsmænds Hænder, der ikke agter Røsten for mere, end hvad de træde paa, den er ingen Ting ved Siden ad det stolte Rom, der vel ikke længer haandgribelig behersker Verden, men er dog endnu Hovedsædet for, hvad Verden kalder den mægtigste Røst paa Jorden i Haandens Skygge, og er Hovedsædet for Haandens skjønne Kunster, hvis Dyrkelse er den eneste, den store Verden nu tilskriver »Aand og Sandhed«. Lægger vi nu hertil, at den romerske Betragtning af Menneske-Livet, hvori